

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15.

Den 1. August 1898.

47de Aargang.

Tale af Ældste Orson F. Whitney,

holdt i Salt Lake City den 8. Maj 1898.

Mine Brødre og Søstre! Jeg føler det Ansvar, der hviler paa en Mand, som er kaldet til at belære de Sidste-Dages Hellige, selv om det kun drejer sig om en kort Tid, og jeg føler Nødvendigheden af at stole paa Herren i denne Eftermiddag med Hensyn til, hvad jeg skal sige. Jeg ønsker at være i Besiddelse af den Hellig-Mand, for at den kan inspirere Ordene, som skulle tales, saaledes at Intet maa blive sagt, som ikke burde siges, og at ligeledes Intet maa blive usagt, som burde omtales.

Det er en Mission af stor Vigtighed, der paahviler Mænd, som ere bestiktede til at være deres Medmenneskers Lærere. Jeg kommer til at tænke paa tre store Lærere, som Gud udsendte for at lære sine Sandheder til Menneskene, Sandheder, der maatte ere blevne saa almindelige for os som en ofte fortalt Historie, men som vare af en fremmed og overraskende Natur for de Generationer, til hvem de først bleve forkyndte. De tre Lærere, som jeg sigter til, ere uden Tvivl de største, som Gud nogen

Sinde har oprejst, nemlig Moses, Jesus Kristus og Joseph Smith. En Underjogelse af de Sandheder, som de have lært, vil fuldt ud bekræfte dette.

Der er ingen Tvivl iblandt de Kristne angaaende den store Lærer, Jesu Kristi Forrang, den største af alle Lærere. Alle, som tro paa ham, indrømme, at han talte, som intet andet Menneske før eller senere har talt. Og Mange fremhæve Moses som en Lærer af Storhed og Betydning. Det er vel kjendt, at de ti Bud, som Herren gav ved ham, ere den moderne Lovkyndigheds Basis. Men naar Talen kommer paa Joseph Smith, Profeten i den sidste Husholdning, breder der sig et vantro og maatte ringeagtende Smil over Manges Ansigt bare ved Tanken om, at han skulde være en Lærer, sendt fra Gud.

Lad os imidlertid bedømme Træet efter dets Frugter. Man sanker ikke Bindefrugter af Torne eller Figen af Tidsler. Jesus Kristus fremsatte følgende som et Princip, ved hvilket Menneskene

kunde prøves: „Af deres Frugter skulle I kjende dem“; — ikke ved at rette os efter tomme Rygter eller deres Fjenders Bagtalelser, men ved at undersøge, hvad de lære, ved de Sandheder eller Ujandheder, som de fremkomme med, af deres Gjerninger, som de lægge for Dagen; Jesus siger: „Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter . . . Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.“ Vi, som ere Joseph Smiths eller, rettere sagt, Guds Søns Disciple, ere villige til at lade hans Liv og Karakter, hans Værdomme og Gjerninger blive undersøgte denne guddommelige Prøve. Døm Joseph Smith efter de Værdomme, som han fremkom med, efter hans Karaktærs Vædelighed, efter hans Livs Oprigtighed, efter hans Hjertes Iver og Hæderlighed, som han lagde for Dagen ved sin Villighed til at dø for den Overbevisning, han havde om sin Sags Rigtighed. Døm ham ikke efter løse Historier og tomme Rygter. Betragt Manden selv, tag hans Værdomme og hans Gjerninger, og døm ham og disse efter det Lyg, der oplyser enhver Sjæl, som Gud har sendt ind i Verden.

Lad os imidlertid først tale om Moses. Hvori bestod Storheden af hans Værdomme? Et Blik paa Verden, som den var paa hans Tid, er tilstrækkeligt til at vise dette. Det var han, som bibragte Menneskene Kundskab om den sande og levende Gud. Menneskene havde tilbødt forskellige Guddomme i Nationerne rundt omkring. I det fjerne Indien tilbade de Guden Brahma og saa i alle Naturens Kræfter og i Menneskenes onde og gode Tilbojeligheder saa mange forskellige Tilkjendegivelser af den ene Gud, Brahma. Guddommen fandtes i enhver Ting, og disse mange Maader, hvorpaa Naturens Kræfter bleve lagte for Dagen, antoges som Guddommens Tilkjende-

givelser — en Værdom, som den moderne Filosofi vilde kalde for „Guds Immanents“.

Men var dette en Gud, som Menneskene kunde komme i nær Berøring med? Kunde de sætte Pris paa en saadan Guddom og tilbede den paa en tilfredsstillende Maade? Kunde Menneskets Sjæl længes efter at komme nærmere til sin Skaber og søle, som om at denne Guddom var dens himmelske Fader? Nede i Ægypten tilbade de forskellige Dyr og Kryb — Øksen, Geden, Krokodillen og Snjættet. Disse vare Guder for Ægypterne eller Boligerne, hvori Guderne boede, som vare komne ned paa Jorden for at vaage over Menneskene. Saa stor var Trefrygten, som dette ældgamle Folk nærrede for disse Guder, at naar et af Dyrene døde, blev det anset som en national Ulykke, og Geden eller Øksen blev begravet med pragtfulde Ceremonier. Det antages, at en af Grundene til, at Ægypterne nærrede Had til Israellitterne, var, fordi disse vare Hyrder og somme Tider slagtede nogle af deres Fedekvæg. I Phønicien, rundt omkring Kanaans Land, mod hvilket Moses ledte Israels Børn, som vare udgangne fra Ægyptens Trældom, tilbade de Solen som Guden Baal og Maanen som Astarte; ligeledes tilbade de Stjerneerne, Aarstiderne og Naturens Kræfter. Enhver Ting indenfor deres Synsevne var en Gud — thi Polytheismen havde Overhaand der —, og de tilbade disse Guddomme paa en fuldstændig lidenskabelig Maade. I erindre, at Tilbedelsen af Baal og Astarte havde en saa forførende Indflydelse paa Israels Børn, at den ledte dem bort fra den sande og levende Gud.

Saaledes vare de fremherskende Ideer i disse tre Hovedpunkter for religiøse Anskuelse og Filosofi, da Moses, den Guds Mand, fremkom. Han talte imod

denne Fremgangsmaade og Afgudsdyrkelse. Hans Tale lød omtrent saaledes: I maa ikke tilbede Solen, Maanen eller nogen anden Gjenstand i Naturen; thi disse Ting ere Guds Skabninger — de ere ikke selv Skabere. I bør tilbede Gud i Himlen, den usynlige Jehovah, den evige Fader, Himlens og Jordens Skaber, som skabte Menneskene i sit eget Billede, Mand og Kvinde skabte han dem. Hæv Eders Tanker højere end til Livets Ting. Lad Eder ikke hendrage til det timelige, som jes, men hav Tro til Gud og sæt Eders Lid til ham, endstjønt I ikke se ham. Dette var Hovedindholdet af Moses Lærdomme angaaende Guds Personlighed. Han lærte dem, at det Væsen, som de tilbade, havde skabt Mennesket i sit eget Billede. Dette var ikke Solen, Maanen, Træerne eller Blomsterne. Det mente, at Gud var lig et Menneske; thi dersom han skabte Mennesket i sit eget Billede, maatte han selv have et Menneskes Udseende.

Dette var det store Budskab, som Moses gav til Menneskene. Det er en gammel Sag og en ofte fortalt Historie for os, som have arvet denne Kundskab, endogaa ved Tradition fra de tidligste Tider, og til hvem den er gjengivet i Nutiden. Vi kunne ikke nær paakjønne Værdien af den Tjeneste, som Moses, den Guds Profet, ydede os, da han lærte Menneskene, hvem de skulde tilbede, medmindre vi anstrænge vor Indbildningskraft.

Jesus Kristus lærte den samme Sandhed. Han havde talt angaaende Faderen til sine Disciple, og Philip sagde til ham: „Herre, vis os Faderen; og det er os nok.“ Frelseren svarede ham: „Saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du har ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig har set, har set Faderen.“ Jesus var i et Menneskes Skikkelse. Paulus underretter os om, at han var

sin Faders udtrykte Billede. Her var i dette Tilfælde en Gjentagelse af det samme Princip, som blev lært af Moses, men som var blevet fordunklet i Menneskenes Sind; dette vil Sandheden altid blive i Tidernes Løb, dersom vi ikke fatte den Beslutning at holde Vidnesbyrdet derom i Live i vore Hjerter, dersom vi ikke leve nær til Gud, praktiserende de Principper, som han har aabenbaret, og dersom vi ikke have inspirerede Mænd iblandt os til at lære os og vedblivende paamine os om Sandheden.

En Tid vil uddø, dersom den ikke forshnes med Brændsel. En Lampe vil udslukkes, hvis den ikke forshnes med Olie. Vidnesbyrdet om Sandheden, hvor mirakuløs end Maaden har været, paa hvilken det har fæstet sig i et Menneskes Hjerter, og hvor straalende det end har brændt for en Tid, vil fordunkles, vil gradvis dø, og den levende Glød vil blive en død Aske, dersom det Værk, Gud har givet os at udføre, forsjømmes, dersom vi ikke ofte samles, som han har befalet, og høre hans Ord blive forkjndt, dersom vi ikke underkaste os den Orden, som han har oprettet for at vedligeholde Liv i vor Tro, og dersom vi ikke have levende Profeter og Guds Drafter til at vejlede os, til at paamine og advare os og til paany at lære os den evige Sandhed. Disse Ting ville ske meget naturligt og gradvis, men sikkert og uundgaaeligt, dersom vi ikke tage den Kurs, som Gud har udpeget. Og saaledes blev det Tilfældet her; endstjønt Moses havde lært Israels Børn Kundskab om den sande Gud, vendte de dog vedblivende Jehovah Ryggen; de glemte den usynlige Guddom og tilbade Baal og Aštoreth — Gjenstande, som de kunde se. I erindre, hvor tilbøjelige de vare til at falde i Afguderier endogaa i Moses

Dage; uden Tvivl havde de ført det med sig fra deres lange Ophold i Ægypten; og medens Moses var oppe paa Bjergene, modtagende Kundskab fra den sande Gud og talende med ham Ansigt til Ansigt for at kunne bevidne til Israhel, at han baade havde set og hørt den Gud, som de tilbade, fik Folket overtalt Aron til at lave dem en Guldkalv, en af de ægyptiske Guder. Det naturlige Menneske er tilbøjeligt til at forlange Tegn og ydre Bekræftelser; Israhelitterne ønskede en Gud, som de kunde se, og derfor oprejste de en Guldkalv, som de bøjede sig for. De lode sig forføre Gang efter Gang, fordi de forsømte at udføre de Ting, som Herren fordrede af dem, og derfor bleve deres Sind formørkede. Den Kundskab, som Moses havde indpræget i deres Hjærter, fordunkledes og døde gradvis bort. De forglemte, at de havde en Gud i Himlen, og de tilbade Solen og Maanen i Lighed med de hedenske Nationer rundt omkring dem. Som Følge heraf var det nødvendigt for Herren atter og atter at sende Profeter til dem for at oplive den gamle Ild, for paany at bringe Liv i den Kundskab, som Moses havde lært Guds udvalgte Folk, og paaminde dem om ikke at vandre efter fremmede Guder, men have Tro paa den usynlige Gud og tro deres Vidnesbyrd, som havde været værdige til at se og tale med ham. Folket i sin Helhed var ikke værdigt til at se Gud. Moses prøvede paa at gjøre Folket værdigt dertil, men de vilde ikke underkaste sig den nødvendige Disciplin, saa at da Moses gik bort, blev det melchisedekke Præstedømme og Evangeliets Fylde taget op til Himlen, og Israhel blev ladet tilbage med Mose Lov, med Loven, som var givet for kjødelige Overtrædelser, med det aaronste Præstedømme til at styre dem, indtil en lysere Dag skulde frembrøde.

Da Jesus kom, lærte han dem nye Lærdomme, det vil sige, de vare nye for den Generation, og de fyldte dem med Overraskelse; „thi han lærte dem som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge“. Han sagde til dem, at han var Guds Søn og sin Faders udtrykte Billede. Han lærte dem, at oven over denne Verden, i Fredens, Lykkelighedens og Herlighedens Himmel, boede deres Fader, fra hvem han (Jesus) var kommen ifølge Moses og Profeterne, som havde vidnet om ham. Han kom for at gjengive den tabte Kundskab. Han kom for at opfylde Lovens Forbringer, som ved dens Røgelse og Dfringer havde været et Forbillede for det store Offers Dfring, Guds Lam, i Tidens Midte. „Mener ikke,“ sagde han, „at jeg er kommen at opløse Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme.“ Men han kom for at forkynde et nyt Princip: „Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre,“ sagde han til sine Disciple. Da han holdt sin berømte Bjergprædiken, sagde han blandt Andet:

„I have hørt, at der er sagt: Du skal elske Din Næste og hade Din Fjende.

Men jeg siger Eder, elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder;

Paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige.

Thi dersom I elske dem, som Eder elske, hvad have I da for Løn? Gjører ikke ogsaa Toldere det Samme?

Og dersom I hjælpe Eders Brødre alene, hvad Stort gjøre I da? Gjøre ikke Toldere ligesaa?

Bærer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen."

Denne Lærdom faldte dem med Forundring. Hvorfor? Var det en ny Lærdom? Nej, den var lige saa gammel som Evigheden. Det var en Del af det evige Evangelium, som havde været formuleret i Himlene, førend Verden blev til, og som har været forkyndt paa Jorden i forskellige Husholdninger. Det samme Princip har uden Tvivl ogsaa Enoch lært, som tilligemed sin Stad opnaaede en saadan Fuldkommenhed, at de bleve optagne til Himlen. Kunne I tænke Eder, at Enoch ikke lærte sit Folk, at de skulde elske hverandre og gjengælde Ondt med Godt? Jeg kan ikke. Jeg tror, at hvor som helst Evangeliet har været prædikeret i sin Fylde, hvad enten af en Adam, Enoch, Noah, Abraham eller en Moses, er det blevet lært Menneffene at elske hverandre som Guds Born og gjengælde Ondt med Godt. Men det var en ny Lærdom for den Generation, hvortil Kristus blev sendt. I ca. femten Hundrede Aar havde Joderne været opdragne under Mose Lov. Det var en Lov, som udøvede en streng Retfærdighed, med kun lidt eller slet ingen Barmhjertighed. Det var Gjengjældens Lov: „Dje for Dje og Tand for Tand". Maaſke dette Princip var saa højt, som de kunde fatte, og var godt nok, saa vidt som det rakte; thi Retfærdighed kan ikke tilintetgjøres. Menneffene ville modtage samme Maal, som de tilmaale Andre. Kristus lærte dette Princip samtidig med, at han lærte Princippet om Barmhjertighed og Tilgivelse og om at gjengælde Ondt med Godt. „Dømmer ikke," sagde han, „at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, og med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales." Han affaffede ikke Ret-

færdighedens Princip, men forkyndte det paany. Derimod søgte han at gjøre Folket forstaaeligt, at de burde ikke hævne sig og straffe dem, som havde forurettet dem. Han mente, at de skulde overlade disse Ting til Herren. „Hævnen hører mig til, jeg vil betale, siger Herren." Gjør Godt mod hverandre, tilgiv alle Mennesker, tjen Gud, og han vil straffe dem, som forurette Eder. Maaſke intet andet Princip er nærmere forenet med Jesu Kristi Navn, det skulde da være Forsoningen og Opstandelsen, end den gyldne Regels Princip „gjengæld Ondt med Godt", som han kom for at lære og være Eksempel paa.

Det ser ud til at være et vanskeligt Princip at praktisere, men der er altid Vanskeligheder ved at adlyde Gud. Der er altid Noget, som vi maa overvinde hos os selv, dersom vi forsøge paa at leve nær til Herren. Men det er derfor, vi ere her. Det er Herrens Hensigt ved at aabenbare sin Vilje til Menneffene, at de selv skulle overvinde Vanskelighederne. Det er for at gjøre dem mere lig Gud, at hæve dem op og gjøre dem mere lig deres himmelske Fader; thi Menneſket er bestemt til at skulle blive ham lig. Men hvorlænge maa vi ikke vente, dersom Menneffene fortjætte med at hade hverandre, hævne deres Forurettelser og gjengælde Fornærmelser med Fornærmelser; hvor længe maa vi da ikke vente, førend Menneffene ville blive Gud lig og Verden blive værdig til at rulle tilbage til sin Skabers Nærværelse?

Profeten Joseph Smith, den meget misforstaaede Mand, gav ved en vis Lejlighed en meget passende Illustration af dette Princip. Det indtraf den Gang, da Zions Lejr var paa Rejsen til Missouri i Aaret 1834. Et af Lejrens Medlemmer vaagnede en Morgen og fandt en Klapperslange i sin Seng, sammen-

rullet og sovende tæt ved hans Hovedpude. Rædsekslagen rejste han sig op, og hans første Tanke var at gribe en Stok eller en Sten og dræbe Slangen. Profeten sagde til ham, at det skulde han ikke gøre. Han sagde: „Slangen har ikke tilføjet Dig nogen Skade; den har sat sin Vid til Dig; dræb den ikke; thi hvorledes skal dette Fredens Millennium indføres, som Profeterne have forudsagt, da Løven skal æde Straa lige som Nilsen, da det diende Barn skal lege med Oglen, og de skulle ikke gøre noget ondt eller noget fordærveligt paa Herrens hellige Bjerg, hvor længe maa vi ikke vente paa denne ny Tidsregning, Millenniumet, dersom Menneskene vedblivende behandle Dyrene paa en grusom Maade og tilintetgjøre deres Liv uden at have nogen Anledning til det.“ Joseph Smith lærte Menneskene at være venlige, at være barmhjertige, at tilgive og at gjengælde Ondt med Godt.

Jeg erindrer et andet Tilfælde i hans Historie, som hændte, da han og nogle af hans Brødre sad arresterede i en Celle i Liberty Fængsel, Missouri, i Vinteren 1838—39, efter at de Hellige, femten Hundrede Mænd, Kvinder og

Børn, vare uddrevne fra Staten Missouri. Disse Brødre bleve behandlere med stor Grusomhed, medens de vare arresterede. Der siges, at deres Fangevogtere vare sunkne saa lavt, at de endog saa togte Menneskefjød, som stammede fra en dræbt Kegers Begeme, og satte det frem for disse Fanger til Spije, men Profeten, som var advaret af Herren, sagde til sine Brødre, at de skulde ikke nyde det. Det var midt under disse Forhold, at en af Brødrene blev opfordret til at bede, og han bad Gud om at fordømme alle de Mennesker, som havde behandlet dem saa grusomt. Da han havde sluttet sin Bøn, lo de Andre af ham. Han spurgte: „Hvad er der i Vejen?“ De sagde: „Vi le af Din Bøn.“ „Dersom Nogen af Eder ønsker en bedre Bøn, saa kan I jo selv holde den,“ gav han til Svar. Profeten sagde: „Den Dag vil komme, da Du vil føle Medlidenhed med disse Mennesker, som have tilføjet Dig disse Forurettelser. Gud har i et Syn vist mig de Ugudeliges Straffe, og jeg maatte bede ham om at slutte Synet, da jeg saa de frygtelige Straffedomme, der skulde komme over dem.“

(Fortsættes.)

Sabbatsdagen.

Det burde ikke være nødvendigt i denne Del af Landet at omtale Vigtigheden af at erindre Sabbaten. Næppe havde Pionererne ved deres Ankomst afbrudt disse Dales oprindelige Tavshed, førend deres Opmærksomhed blev henledt paa Befalingen angaaende Herrens Dag. Et af Emnerne, som bleve berørte i de forskjellige Taler, der holdtes for de Hellige den første Søndag i disse Dale, var Sabbatens Helligholdelse.

„Enten maa I holde Guds Befalinger,“ sagde Profeten, „eller ogsaa forlade os.“ Og siden efter er Folket stedse blevet undervist om Vigtigheden af at helligholde Herrens Dag. Dersom dette Emne endnu er Gjenstand for Stridigheder, da er det ikke, fordi Herrens Tjenere ikke have fremsat det med tilstrækkelig Tydelighed eller fuldstændig Enighed.

For ganske nylig citeredes i et lokalt Blad, at alle Mennesker havde Ret

til at tilbede den Almægtige overensstemmende med deres egen Samvittigheds Bydende, og at de som Følge heraf ogsaa kunde tilbringe Sabbaten, hvor og hvorledes de vilde. Det er fuldstændig Sandhed. Mænd og Kvinder have i en vis Forstand „Ret“ til at gaa til Fornøjelser paa Søndagene eller blive hjemme og spille Kort, lægge sig til at sove, gaa til Dans eller gjøre enhver som helst anden Ting af lignende Natur paa Herrens Dag, lige saa vel som de have „Ret“ til at forjømme deres Pligter og praktisere forskjellige Slags Synder hver Dag i Ugen. Men det er ogsaa Sandhed, at de, som udøve saadanne saakaldte „Retligheder“, bringe sig selv under Fordømmelse. Det er en stor Fejltagelse at antage, at ethvert Menneſke selv bestemmer den Maade, paa hvilken han vil tilbede, og at hvilken som helst Slags Tilbedelse er antagelig for den Almægtige. Kunde denne fejlagtige Slutning blive antaget, vilde Følgerne blive, at en Mand, lige meget hvad hans Bessjæftigelse var paa Sabbaten, forudsat at han fulgte sine egne Tilbøjeligheder, derved vilde dyrke Gud. Landmanden, som pløjer sin Mark, Handelsmanden, som opgjør sine Indtægter, Kunstneren, som grunder paa sit Arbejde, vilde forrette deres Gudsdyrkelse lige saa vel som den unge Mand og Kvinde, der sidde ved Soen og beundre Naturens Storhed. Der vilde ikke blive nogen Brug for det fjerde Bud, dersom Enhver kunde udlægge det overensstemmende med sin egen Tilbøjelighed. Kjendsgjerningen er, at Loven om Sabbaten er givet af Gud. Skaberen har forudbestemt en Dag til Gudsdyrkelse, og han har ligeledes givet Instruktioner om, hvorledes han skulde tilbedes. Enhver Afvigelse fra disse guddommelige Instruktioner, uden at der

er nogen ghibig Grund derfor, er en Vanhelligelse af Sabbaten.

For at undgaa Misforstaaelse ville vi tilføje, at Omstændigheder somme Tider kunne gjøre sig gjældende, hvorved en fuldstændig Overholdelse af Herrens Dag maa udelades. Mange af vore Borgere ere indviklede i Krig paa Land og Sø for en retfærdig Sag. De kunne ikke altid rette sig efter Reglerne, som ere gjældende i Fredstid. Mange ere nødsagede til at rejse og ere forhindrede fra at samles med deres Brødre. Andre kunne være forhindrede ved Sygdom og maa tilbringe deres Tid paa Kuranstalter for at gjenvinde deres Helbred og blive i Stand til med fornøet Styrke og Mandskraft at ofre sig selv i Herrens Tjeneste. Men disse ere Undtagelser.

Loven om Sabbaten blev givet som en af Reglerne, der nødvendigvis maatte iagttages, da Abrahams⁸ Efterkommere skulde indgaa til at blive en Nation. Den udgjorde en Del af den moraliske Lov og var ligeledes føjet til den retslige Lov samt til Loven om Ceremonierne. Den er derfor af stor Vigtighed. Det kan med Sikkerhed siges, at hvor Sabbaten ikke overholdes, med tilbørligt Hensyn til Skaberens Vre, vil baade Gudfrugtigheden og Dyrigtigheden gradvis dø bort. Følge Skrifterne er Sabbaten ikke alene beregnet paa at skulle være en Dag, paa hvilken Arbejdet skal hvile, men ogsaa en Dag, paa hvilken vi skulle studere Guds Ord med Andægtighed samt tilbede ham baade offentlig og i Enrum. Hvor Guds Kjærlighed og ædle Menneſker ere til Stede, er det en Fryd at tilbringe den dertil fastsatte Dag med saadanne Bessjæftigelser, og naar den overholdes paa den rette Maade, vil denne Dag bringe Bessjæftigelser til Individet, til Hjemmet, ja, til Nationen.

(Deseret News.)

Den 1. August 1898.

Bøn.

Alexander Cruden forklarer, at Bønnen er „en Opofring af vore Ønster til Gud om de Ting, som ere lovlige og nødvendige, og med en ydmyg Tillid om at erholde dem alene ved Kristi Mægling til Gode og Pris for Guds Barmhertighed, Sandhed og Kraft“. (Matth. 6, 6. Joh. 16, 23.—26.) Den fremkommer enten i det Indre eller udtalt i Ord, enten pludselig hjetret eller lejlighedsvis, enten i Enrum eller offentlig; den opsendes enten for os selv eller for Andre for at erholde de Ting, som ere gode, eller for at bortfjerne eller forebygge de onde Ting (1. Tim. 2, 1.—2.) Efterfølgende Gud er den, til hvem der bedes (Salm. 50, 15), og efterfølgende vi maa bede for Andre saa vel som for os selv (Jakob 5, 16.), saa skulde vi bede i Inderlighed (Col. 4, 12.), i Oprigtighed (Salm. 17, 1.), i Varagtighed (Col. 4, 2.), i Tro (Jak. 5, 15.), og ikke uden Omvendelse (Salm. 66, 18., Jer. 36, 7.), jaamt ved den Hellig-Aands Hjælp (Rom 8, 26.).

Ordet Bøn stammer fra et hebraisk Ord og betyder Paaberøbelse eller Forespørgsel, hvorved vi henstille vor egen samt Andres Sag til Gud som Dommer, paakaldende, anraabende ham om Ret, idet vi fremstille os selv og vor Sag for ham. Kristus selv, det store Eksempel paa Retfærdighed, lærte os at bede; ved at gjøre saaledes neddrage vi guddommelige Begunstigelser og Naadesbevisninger over os selv. Ikke alene lærte Frelseren Disciplene at bede, men Lukas siger os, at „han jagde dem og en Vignelse derom, at man altid bør bede“. I Sandhed, der er Tildragelser, som forekomme i de fire Evangelier, hvorved vi kunne forstaa, at denne Formaning ikke kan betragtes paa nogen anden Maade end som en absolut Befaling, og vi ere Alle velbekjendte med dette Skriftsted: „Hvo, som siger: jeg kjender ham, og holder ikke hans Befalinger, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed.“

Mennesket har i alle Verdens Tidsalbre i Nødens og Farens Time opofret en Bøn om Bistand til hans ideale, højeste Magt, eller maaste han, naar han har set, at Ulykken, tilskyndende uundgaaelig, har overvældet ham med sit Mørke, strængt har klaget: „Saaledes maa det være, Guderne have bestemt det.“

I enhver Mands Bryst, hvad enten han er en Barbar eller en Videnskabsmand, er der i en eller anden Periode af hans Liv en naturlig Tilskyndelse til at bede. Den saakaldte Tritanker fremkommer triumferende med, hvad han indbilder sig at være et uigjendriveligt Spørgsmaal, naar han siger: „Hvor kan det være, at trods alle de mange Bønner, der opsendtes mod Himlen, blandede med Taarer og Blod, af de forfulgte Kristne paa Arenaen, maatte de ikke desto mindre lide en rædselsfuld og skammelig Død ved deres Fjenders Hænder og de vilde Dyrs Tænder og Kløer? Derjom der var nogen Virkning i Bønnen, vilde de ved denne Lejlighed kunne være bleven bevist en Gang for alle.“ Saadanne Epidemifindigheder ere barnlige. Gud vil ikke berøve noget Menneske, lad ham være god

eller ond, den Fødselsret, som han arver, nemlig Handlesfrihed og Tantesfrihed; ej heller tvinger han Majoriteten til at adlyde Minoritetens Bydende.

Det er bevist baade i hans Ord og ved talrige, oprigtige Mænds og Kvinders Vidnesbyrd, at han indvirker paa enkelte Individuers Hjerter, skjønt ubekjendt for dem selv, saaledes at de blive Medskabere i det direkte Svar paa den inderlige Bøn. Dersom det var muligt at tilsidejætte Majoriteten og berøve den dens Betsignelser til Fordel for Minoriteten, hvor ren og aandelig den Sidste end maatte være, tænk da, hvilken Forvirring Følgen deraf vilde blive. Den Kristne, som var født i Byen, og som ikke kjendte Noget til Sæd og lignende, vilde, som vi saa ofte se er Tilfældet, uden Tvivl bede om at maatte faa godt Vejr under sin aarlige Ferie; dersom vi forudsætte, at hans Bøn blev hørt, vilde Sæden lide derunder til Landmandens Ruin, og den Fattige vilde risikere at lide Hungerød. Den jøshge Pasjager, som ombord paa Skibet iler fremad imod den sydlige Halvkugles Pasfatvinde, vilde for sin egen individuelle Fordels Skyld have Vinden vendt og derved forarsage, at Sejlene haabløst vilde slaa imod Ræerne og Masterne paa de mange Hundrede Sejlskibe, der befare Oceanet i den modsatte Retning, og saaledes kunde man nævne andre Tilfælde, der kunne anvendes paa enhver Ting i Livet. Mon vi nogen Sinde have prøvet paa at analysere vore Bønner og, naar Alt kommer til Alt, se, hvor stort et Quantum Egentjærlighed der findes i dem.

Dersom vi henvende os til Bibelen, ville vi se, at en virkelig, inderlig Bøn, som opsendes af en oprigtig Mand, formaar meget. Her er Nøglen til Situationen — en „retfærdig“ Mands inderlige Bønner. Dersom vi ville have, at vore Bønner skulle blive virkningsfulde, maa vi vise Ydighed mod vor himmelske Fader og søge at være ham til Behag. Men somme Tider ser det ud til, at vi ikke ere i Stand til at lære vor Lektie; endstjønt som Børn vide vi godt, at vi ikke kunne vente at blive begunstigede af vore jordiske Forældre, hvor ivrigt vi end bede derom, forudsat at vi have været ulhdige og endnu ere i Besiddelse af den samme Mand; hvor kunne vi da forvente, at vor himmelske Fader vil begunstige et ulhdigt og gjenstridigt Barn ved at opfylde dets Ønsker, naar det er saa uværdigt til at nyde guddommelig Gunst.

At en retskaffen Mands Bønner formaa meget er fuldkomment bevist i Bibelen. Vi have Beretningen om Abimelech, Kongen i Gerar, hvem Herren i et Syn befalede, at han skulde lade Abraham bede for sig: „Thi han er en Profet, og han skal bede for Dig, saa Du skal leve.“ Vi læse ligeledes, at Herren sagde til Themaniten Eliphas: „Min Bredde er optændt imod Dig,“ men ikke desto mindre blev det paalagt ham at gaa og ofre et Offer og lade Job bede for sig; „ifkun hans Person vil jeg anse,“ sagde Herren.

Trods alle vore Forsikringer angaaende Kristendommens oplyste Tilstand synes der dog at være Spor af gamle hedenste Anskuelser med Hensyn til Guddommen. Det ser ud til, at Menneskene, maaske ubevidst, vedblivende ere tilbøjelige til at forestille sig vor himmelske Fader som et frygteligt Væsen, der altid er rede til at udøse sin Bredes Domme over sine Børns Hoveder, selv ved den mindste Anledning; dette er den Anskuelse, som Mennesket i Almindelighed har, at hvis han ikke hver Aften viser Erbødighed mod sin Skaber, ville nogle stræffelike Ulykker hjemsoge ham i en nær Fremtid; saa bøjer han hastigt sine Knæ og

gjentager en mekanisk Bøn, slukker Lysen og gaar i Seng, følede sig sikker paa, at han har gjort sin Pligt og fortjener en Nats Hvile. At bede Aften og Morgen er en væsentlig Del af enhver Kristens Pligt. Men hvor trættende maa ikke nogle af vore Bønner være — dersom de naa til Guds Nærbarrelse. Hvor monoton bliver ikke det ofte gjentagne Spørgsmaal, Barnets ofte repeterede Bøn, for menneskelige Dren, selv for dets jordiske Forældres Dren. De halvt civiliserede Indbyggere i Kasimir have indskrænket Opjendelsen af deres ensartede Bønner til en arbejdsbesparende Kunst; Mr. H. J. Darrah giver i sin sidste Bog en meget interessant Beskrivelse om en af de Metoder, som benyttes af Hedningerne i Kasimir; han siger:

„En Cylinder, 8 Tommer lang, indeholder 1,400 tynde Papirblade; paa hver Side af disse er Bønnen trykt, for Eksempel ti Gange. Dette udgjør 28,000 Bønner, og alle disse antages at ville bringe den gudfrugtige Tilbeder Fordel i den tilkommende Verden, dersom han ved at røre med en Finger bringer Cylinderen til at gaa en Gang rundt. Men giver man Cylinderen et stærkt Stød, kan man faa den til at gjøre for Eksempel tredive Omdrejninger, hvilket med andre Ord vil sige 840,000 Bønner.“

Lad vore Bønner blive opjendte i Ydmyghed, med Taknemlighed for de hidtil modtagne Betsignelser og med en oprigtig Følelse af vor Uværdighed til at modtage dem. Ingen, som studerer Bibelen og den menneskelige Natur, vil et Øjeblik være i Tvivl med Hensyn til Farsæeren og Tolderen, hvem af disse to der i Virkeligheden opjendte en Bøn.

Kristus gav sine Disciple et Forbillede paa at bede, da han sagde: „Naar I bede, da siger.“ Denne Bøn er mesjet, sunget og gjentagen hundrede Gange daglig i hvert civiliseret Land overalt i den vide Verden — Fader Vor. Ved at gjøre denne Bøn til Gjenstand for Analyse viser den sig for Læseren at være en inddelt Bøn, der indeholder tre særskilte Dele. For det Første en Paakaldelse eller Anraabelse. For det Andet de seks Petitioner. For det Tredie en Lovprisning.

Lad os ikke tænke, at vi ville blive bønhørte paa Grund af vore „mange Ord“, men lad det Monster, som Frelseren gav sine Disciple, ogsaa tjene os som en Kettesnor.

(Mill. Star.)

Afsløsning.

Følgende Brødre ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste N. S. Christofferen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Bengt T. Bengtson løses paa Grund af Sygdom fra at arbejde i Skaane Konference.

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste C. S. Sørensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

George Christensen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Filosofien af Evangeliet.

VIII. Kapitel.

Historiske Oplysninger fra det nye Testaments Tider.

(Fortsat fra Side 223.)

Denne Gamaliel var en af de mest lærde Mænd i Jerusalem, og den unge Paulus blev snart en Leder i Samfundet. Dette er bevist ved den Stilling, som han indtog ved Stephanus Død. Paulus var lille af Vækst, noget foroverbøjet, og da han var midaldrende, var hans Haar ganske tyndt, og han var næsten skaldet. Hans Ansigt var blegt og halvt skjult af et mørkt Skjæg. Han havde Druenæse, hans Dine vare gennemtrængende og Djenbrhne busede. Der siges, at han besad et af disse fremmede Ansigtstræk, som, skjønt ganske ordinært, dog antog en dyb Glans og Højhed, naar det opklaredes af en Sindsbevægelse. Paulus var en Mand af stor Forfinelse og udsøgt Adfærd. Hans Breve vise, at han besad en usædvanlig Intelligens, der formede hans ophøjede Stemninger til Ytringer af stor Skjønhed. Ingen Korrespondance fremviser større Omhyggelighed, finere Tankeschattering eller en mere elskværdig Fremstilling. Hvilken Bejjælselse! Hvilket Væld af henrivende Ytringer! Hvilken Simpelt! Det er let at se, at han besad en daunet, alvorlig og hengiven Mands Karakter.

Simon eller Peter, som han senere kaldtes, var en Søn af Fiskeren Jonas. Han boede i Capernaum paa Kysten af den galilæiske Sø, hvor han drev sin Faders Haandtering. Hans Broder Andreas, som havde været en af Johannes den Døbers Disciple, førte ham først til Jesus, som beskikkede ham til Menneske-Fisker. Han var et af Vidnerne til Forklærelsen paa Bjærget Tabor og til Frelserens Sjæleval i Gethsemane-

Have. Han var øjenhulig Lederen iblandt de fordums Apostle. Paa de fire Steder, hvor der er givet en Fortegnelse over de Tolv, nævnes han altid først, og mange andre Steder nævnes han som den ledende Taler. I Peters Karakter have vi en forunderlig Kombination af store naturlige Talenter og Dyder blandet med en forunderlig Svaghed. Denne Apostel var forskjellig fra de andre ellers ved et ivrigt og sangvinst Temperament og en aaben, skarpsindig, praktisk Natur. Han var altid rede til at give et usorbeholdent Svar, til at underrette og til at handle. Hans ubesindige Karakter ledte ham ofte til at overvurdere sine Kræfter, til at stole for meget paa sig selv og til i Farens Time at give efter for modsatte Indtryk. Saaledes se vi, at til Trods for hans almindelige Standhaftighed og Glæde i Bekjendelsen af sin Tro fornægtede han virkelig Frelseren ved Forhøret i Kaiphas Palads. I Lærdom stod han tilbage for Paulus og i Kjærlighed for Johannes, men han besad i høj Grad Inspirationens Gave, der satte ham i Stand til at handle med Færdighed og Bestemthed.

Apostelen og Evangelisten Johannes var en Søn af Zebedæus og Broder til Jakob. Hans Moder var en af de Kvinder, som understøttede Jesus med deres Ejendele, og som gik til Graven Paaskemorgen, medbringende veltugtende Salver til Jesu Legeme. Johannes ejede selv et Hus i Jerusalem, i hvilket han modtog Frelserens Moder efter Opstandelsen. Han var den eneste af Apostlene,

som var til Stede ved Korset, og til ham var det, at Jesus betroede sin Moders Omfjorg. (Johannes 19, 26—27.) Nicophorus beretter, at Marie vedblev at bo i Johannes Hus indtil hendes Død, der indtraf omtrent fjorten Aar efter Korsfæstelsen. Derefter rejste han til Ephesus for at præsidere over den derværende Menighed. Her skrev han Evangeliet og Epistlerne, der bære hans Navn. Under Keiser Domitians Regjering blev han kaldet til Rom, hvor han blev dømt til at lide Døden i en Kjedel kogende Olie. Han undslap derfra ved et Mirakel lige som de tre Hebræere, der bleve kastede i den gløende Døn. Senere hen blev han landsforvist til den ensomme Klippe-O, Patmos, hvor han modtog den forunderlige historiske Profeti angaaende Kirkens Kampe og dens Overvindelse, som kaldes Apokalypsen eller Aabenbaringen. I det første Kapitel siger han: „Jeg, Johannes, som og er Eders Broder og meddelagtig i Trængslen og i Riget og Jesu Kristi Taalmodighed, var paa den O, som kaldes Patmos, for Guds Ords og Jesu Kristi Vidnesbyrds Skyld.“

Da Peter spurgte, paa hvilken Maade Johannes skulde lide Døden, svarede Frelseren: „Derfor jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det Dig?

Derved kom det Sagn ud iblandt Brødrene: denne Discipel dør ikke.“

Peter, Jakob og Johannes vare de Udvalgte iblandt de Udvalgte, hvem Frelseren havde skjænket særlige Begjæringelser. Peter var en Mand i Besiddelse af stor Energi og skiftet til at blive en Leder i Kirken og i Samfundet. Johannes besad en dyb, hengiven Natur, hvilket gjorde ham til den kjæreste af Frelserens tre udvalgte Venner.

Om Jakob vide vi meget lidt. Han

synes at have været af en stille, alvorlig, dybtænkende Natur. Han præsiderede over Menigheden i Jerusalem indtil Aaret 44 efter vor Tidregning, da han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod — den første i de apostoliske Martyrers herlige Rækker.

Saadanne vare de vigtigste Ledere paa det nye Testaments Tid. Deres Livs store Begivenheder ere stadfæstede baade af jødiske og hedenske Skribenter og indrommes at være Sandhed af de mest fremragende, moderne Vantroende som Volney, Straus og Renan. Kristendommens Fremkomst fandt ikke Sted i et skjult Hjørne af Verden. Tværtimod tiltrak den sig fra først af de Godes, de Lærdes og Vises Opmærksomhed og vakte de Ondes Modstand, endstjont de vare mægtige Konger og Fyrster paa Jorden. Trods Alt dette har den dog, baade i fordums Tider og i Nutiden, fundet Vej til de Vædle af Hjertet ved Simpelheden, Storheden og Harmonien i dens Sandheder.

Vi maa derfor antage det nye Testamente som et Hele. Vi kunne ikke antage Ens Skrifter og sige, at de ere fænde, og forkaste en Andens Skrifter, som lære den samme Lærdom, og sige, at de ere falske. Ejheller kunne vi antage Evangeliet og forkaste Epistlerne; thi der findes ikke en Lærdom af Evangeliet, som ikke er lært i den allerførste af dem, den, der blev skrevet af Matthæus.

Den, som vil skrive falske Eftergjørelser, maa være velbekjendt med Navne, Datoer og Steder; ellers vil han modsiges velkjendte Fakta og gjøre sit Bedrageri til Latter for Verden. Mænd, der skrive Usandheder, skrive ikke som følger:

„Men i Keiser Tiberus femtende Regjeringsaar, der Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og Herodes var

var Fjerdingshyrste i Galilæa, men hans Broder var Fjerdingshyrste i Sturæa og Trachonitis Land, og Dhanias Fjerdingshyrste i Abilene; der Annas og Caiphas vare Ypperstepræster, skete Guds Ord til Johannes, Zacharias Søn, i Orkenen."

Her er i en Setens thye historiske, geografiske, politiske og familiære Hensigninger, hvis Sandhed kan prøves ved samtidige verdslige Skribenters Beretninger. Vantroende have fuldstændig fejlet i deres Forsøg paa at modbevise een af det nye Testaments Hundreder af saadanne Beretninger. Imellem de forskellige historiske Beviser for den oprindelige Kristendom jhnes ingen mere autentisk eller i Besiddelse af dhbere Interesse end de, der staa i Forbindelse med gamle Rom's Katakomber. Disse vare underjordiske Kamre eller Udgravninger, som vare dannede i bløde Sandklipper, der laa under Højene, hvorpaa Rom fordm stod. Til disse skumle Gravhælvninger tyede de tidlige Kristne i Reglen hen for at forrette deres Gudsdyrkelse paa Forfølgelses Tid; i dem bleve ogsaa mange af den oprindelige Kirkes hellige Martyrer begravede. De bestod af lange, snævre Gallerier, i Almindelighed otte Fod høje og fem Fod brede, der snoede og drejede sig i alle Retninger, meget lig Miner. Gravene bleve frembragte ved at udhule en Del af Galleriets Klippeside, stort nok til at kunne rumme et Legeme. Indgangen blev da tilmuret, og i de fleste Tilfælde blev der anbragt en Inscription paa den.

Disse Udgravninger bleve fra først af dannede ved at bryde de vulkaniske Sandklipper i den Hensigt at forstaafe de nødvendige Materialier til Rom's Opbygning. Senere bleve de forøgede for at faa Sand til Blanding med Cement, indtil de tilsidst udgjorde et

meget stort Areal. De ere omtalte af romerske Skribenter, saasom Horace og Varro, af Cicero og Suetonius. Jerome, som skrev omkring Midten af det fjerde Aarhundrede, beskriver dem saaledes, som de eksisterede paa hans Tid, og forklarer, at han var vant til som ungt Menneske, da han studerede i Rom, at besøge disse mørke og skumle Steder om Søndagen for at se Apostlenes og Martyrernes Gravsteder.

Imidlertid de mange Inscriptioner, som Vatikanets Museum har modtaget fra Katakomberne, er følgende, der staa i Forbindelse med Marcus Aurelius eller, som han ogsaa kaldes, Antonius Regjering, ca. 150 Aar e. K.:

ALEXANDER MORTUUS NON EST SED VIVIT SUPER ASTRA ET CORPUS IN HOC TUMULO QUIESCIT. VITAM EXPLEVIT. SUB ANTONIO IMP^o, QUI UBI MULTUM BENEFITII ANTEVENIRE PRAEVIDERET PRO GRATIA ODIUM REDDIDIT GENUA ENIM FLECTENS VERO DEO SACRIFICATURUS AD SUPPLICIA DUCITUR. O TEMPORA INFAUSTA! QUIBUS INTER SACRA ET VOTANE IN CAVERNIS QUIDEM SALVARI POSSIMUS. QUID MISERIUS VITA SED QUID MISERIUS IN MORTE CUM AB AMICIS ET PARENTIBUS SEPELIRI NEQUEANT TANDEM IN COELO CORUSCANT PARUM VIXIT QUI VIXIT IN X. TEM.

Overjættelsen lyder omtrent saaledes:

„Alexander er ikke død, men lever hinsides Stjernerne, og hans Legeme hviler i denne Grav. Han levede under Kejsler Antonius, som, da han saa, at stor Fordel vilde blive Resultatet af hans Gjerninger, tilbagebetalte Godt

med Ondt. Thi medens han laa paa sine Knæ og var i Færd med at tilbede Gud, blev han ført bort for at henrettes. O, sorgelige Tider! som ikke en Gang i Huler afgive os nogen Beskyttelse under vore Gudstjenester og Bønner. Hvad kan være mere usælt end et saadant Liv og end en saadan Død, naar de ikke kunne begraves med deres Venner og Slægtninge? Til sidst straaled de i Himlen. Han har

næppe levet, som levede i de kristelige Tider."

Somme Tider betegner en Sejerskrans af Laurbær, at den Begravede sejrrig har gennemgaaet sin kristelige Kamps Dødsfald og Strid. Til andre Tider betegne de simpleste Ord en Helligs sidste Hvilested. I nogle Tilfælde ere disse Gravskrifter ukorrekt stavede og betegne derved den ringe Klasse, til hvilken de Overlevende hørte.

Udtog fra Mormons Bog.

Nephiterne og Lamaniterne.

Nephi, Lehis Søn, var Nephiternes første Konge. Hans Folk elskede ham saa meget, at de efter ham kaldte alle deres Konger Nephi, uden Henjhu til, hvad en Mands Navn var, det være sig Jacob eller Alma, Joseph eller Enos, naar han blev Konge, blev han kaldet Nephi. Den Konge, som regjerede næst efter Nephi, blev kaldet Nephi den II. og hans Efterfølger Nephi den III. Og saaledes vedblev det i lang Tid; hvor længe vide vi ikke, for Mormons Bog siger os det ikke.

Disse Nephiternes Konger vare næsten Allejammen gode Mænd. De holdt Guds Love og vare venlige mod Folket. Under deres Regjering voksede Nephiterne lidt efter lidt til at blive en stærk Nation. De bleve undervist af Herrens Tjenere, som holdt det hellige Præstedenne. Iblandt dem var der mange Præfeter. Naar Folket lyttede til disse Mænd, bleve de storligen velsignede af Herren, men naar de ikke gjorde dette, bleve de hjemføjte af mange Under.

I Lighed med, hvad Tilfældet er nu, blev Evangeliet prædiket til Nephiterne, men efterjhm Kristus endnu ikke var kommet, overholdt de Moje Lov. Gud gav denne Lov, og han fordrede, at hele Israels Folk skulde holde den, indtil vor Frelser blev opofret paa Korset. Efterjhm Nephiterne vare Israellitter, maatte de holde denne Lov eller fortørne Gud. Iblandt andre Ting, som Moje Lov fordrede, var dette, at de skulde ofre til Herren. For at kunne udføre dette maatte de bygge Templer. Mormons Bog giver os Underretning om et Antal Templer, som blev bygget i forskjellige Lande.

Men Nephiterne gjorde ikke altid det, som var ret. Somme Tider overtraadte de Guds Love. De glemte at helligholde Sabbaten; de misbrugte Guds Navn; de tiltog i Uærlighed og Usandhed. Da tillod Herren, at Lamaniterne kom og tugtede dem, indtil de ombvendte sig og ophørte med deres Ugudeligheder.

Paa samme Tid opvoxsede Lamaniterne og bleve et forskjelligt Folk fra Nephiterne. Nephiterne byggede Huse, boede i Byer og havde store Flokke og Hjorde. De vare gode Landmænd og avlede meget Frugt og mange Slags Sæd. De avlede Korn, Hvede og Byg samt andre Slags Sæd, som ere ukjendte for os. De nephitiske Landmænd lignede meget Utahs og af en og samme Aarsag. De levede tæt sammen i Landsbyer og Kjobstæder og opdyrkede Landet rundt omkring, og saa snart Lamaniterne kom i Nærheden, forlod de deres Marker og flyede til deres Hjem indenfor Boldene. Det Samme jagde Brigham Young til de Sidste-Dages Hellige, at de skulde gjøre, da de først antom til Klippebjergenes Dale, og paa samme Maade bleve Nephiterne underviste af Nephi, Alma og deres øvrige Ledere.

Lamaniterne lignede ikke Nephiterne. De vare mere barbariske og vilde end disse. De byggede ikke Huse og dyrkede ikke Jorden; de ejede heller ingen Faar, Heste eller Kvæg. Men de vandrede om fra Sted til Sted, jagede og fishede, og naar de kunde faa Lejlighed til det, ranede de fra Nephiternes Flokke. Ej heller klædte Lamaniterne sig som Nephiterne. Nephiterne forarbejdede gode Klæder af Bomuld og Uld; men Lamaniterne gif omtrent nøgne. De havde Skindet af et vildt Dyr bundet omkring Lænderne, og dette var omtrent hele deres Paaklædning; somme Tider malede de sig selv

med forskjellige Farver for at indgyde deres Fjender Skræk. I samme Hensigt ragede de Haaret af Hovedet.

Der var tillige en anden stor Forskjel paa disse to Folk. Nephiterne vare lyse i Huden, men Herren lod en mørk Hudfarve komme over Lamaniterne. Han gjorde dette, fordi de vare ulydige imod ham, og han forbød Nephiterne at blande sig med dem; thi Herren vidste, at Lamaniterne da vilde lede deres Brødre bort fra den rette Vej. Paa denne Maade fik Lamaniterne deres mørke Hudfarve, og Alle, som blandede sig med dem, bleve mørke som de.

Vi have kun en meget kort Beretning om disse to Folk indtil 300 Aar efter Nephis Død; men det er os fortalt, at i disse Aar vare Lamaniterne Gang efter Gang i Strid med Nephiterne. Somme Tider sejrede det ene Folk, til andre Tider det andet. Naar Nephiterne holdt sig nær til Herren og tjente ham, kunde de næsten altid slaa Lamaniterne tilbage til deres egne Lande, men naar de undlod at gjøre ret, drev Lamaniterne Nephiterne ud fra deres Lande og Byer. Da maatte Nephiterne gaa andre Steder hen og opsoge sig nye Hjem i Ørkenen. I disse Slag vare Lamaniterne bevæbnede med Buer og Pile, Slynger og Stene samt Koller og Stridsøkser; Nephiterne havde samme Slags Vaaben, men tillige Sværd og Spyd.

(Juvenile Instructor.)

I n d h o l d.

Dale af Ældste Orjon F. Whitney	225	Afløsning og Bestikkelse	234
Sabbatsdagen	230	Statistisk Rapport	235
Red. Bem.:		Filosofien af Evangeliet	236
Bøn	232	Udtog fra Mormons Bog	239
Afløsning	234		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Bording (B. Peterien).